

Fővárosi Ítéltábla  
13.Gf.40.460/2011/11.

A Fővárosi Ítéltábla a MEGAY Ügyvédi Iroda által képviselt felperesnek a Fekete Ügyvédi Iroda által képviselt alperes ellen 28.159.831 forint megfizetése iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. március 16-án kelt 10.G.40.162/2009/19. számú ítélete ellen a felperes részéről 20. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 522.000 (Ötszázhuszonkettőezer) forint + áfa összegű ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az állami adóhatóság külön felhívására, a felhívásban megjelölt módon és számlára az illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt 900.000 (Kilencszázezer) forint fellebbezési illetéket az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes felszámolását a Fővárosi Bíróság a Céglőny 2007. évi XXIII. számában tette közzé, a felszámolás kezdő időpontja 2007. június 7-e, amelyet 2007. június 15-én jegyeztek be a cégnyilvántartásba. A felperes ügyvezetője a felszámolás kezdő időpontjában S. Z. volt, aki 2007. június 12-én bankszámlaszerződést kötött az alperessel. A bankszámla megnyitásakor S. Z. az alperes részére átadta az aláírási címpéldányát, egy cégkivonatot, amelynek adatai között a felszámolást még nem tüntették fel. Az alperesnél vezetett bankszámlára a felperessel korábban szerződéses jogviszonyban álló személyek 2007. augusztus 1-jéig különböző időpontokban különböző összegeket utaltak át a felperes részére, amelyből S. Z.

részére 2007. június 13. és augusztus 1. között az alperes - 69.831 forint zárlati terhelés levonásával - 28.090.000 forintot kifizetett. S. Z. az alperesnél nyitott bankszámláról a felperes nevében felvett összeggel nem számolt el. A felperes felszámolóbiztos 2007. szeptember 14-én értesítette az alperest a felszámolási eljárás megindításáról, és kérte a bankszámla felett rendelkező személy rendelkezési jogának felfüggesztését.

A felperes keresete 28.159.831 forint és járulékainak megfizetésére irányult. Pontosított kereseti kérelmét a Polgári Törvénykönyvről szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: Ptk.) 339. §-ára alapította. A kereseti kérelmének indokaként előadta, hogy S. Z. a felszámolás kezdő időpontját követően kötötte meg az alperessel a bankszámlaszerződést, olyan időpontban, amikor nem volt már jogosult semmilyen bankszámla és egyéb pénzügyi teljesítést igénylő szerződés megkötésére. Az alperes a korábbi vezető tisztségviselő részére jogosulatlanul fizetett, így a Ptk. 339. § (1) bekezdése szerint köteles a felperest ért kár megtérítésére. A felperes előadta, hogy a felek között nem jött létre bankszámlaszerződés, míg a bankszámlára befizetett összegek a felperes felszámolási vagyonához tartozik, amellyel a felszámolás kezdetétől a felszámoló rendelkezhetett. Az alperes azáltal, hogy nem győződött meg arról, hogy ki képviseli a felperest, jogellenes magatartást tanúsított, amellyel okozati összefüggésben a felperest a kereseti követelésben meghatározott mértékű kár érte.

Az alperes érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Állította, hogy a bankszámla megnyitásakor a 227/2006. (XI. 20.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) szabályai szerint járt el, a felperes adatait a 30 napnál nem régebbi okirat alapján ellenőrizte, és a cégjegyzék a felszámolásra vonatkozó adatot nem tartalmazta. A cégjegyzék akkori tartalma alapján a felperes vezető tisztségviselője S. Z. volt, aki megköthette a bankszámlaszerződést. Hivatkozott arra is, hogy a bankszámlára befolyt pénz nem része a felperes vagyonának.

Az alperes állítása szerint a felperes nem szerzett rendelkezési jogot a bankszámlapénz felett, így perindítási jogosultsága sincs. Az alperest nem terheli a felperessel szemben kártérítési felelősség. Az alperestől nem volt elvárható, hogy napi szinten olvassa a Céglőnyvt. Állította, hogy a felszámolóbiztos sem a jogszabályoknak megfelelően járt el, mert a felszámolás 2007. június 7-ei kezdő időpontjához képest 2007. szeptember 14-én kereste meg az alperest és értesítette arról, hogy a felperes felszámolás alatt áll. Hangsúlyozta, hogy amennyiben a bíróság arra a megállapításra jut, hogy a kártérítési felelőssége fennáll, akkor is indokolt kármegosztást alkalmazni.

Az elsőfokú bíróság a 2011. március 16-án kelt 10.G.40.162/2009/19. számú

ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 5.280.201 forint perköltséget. Kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az államnak az adóhatóság felhívásában megjelölt módon és számlára 2.589.590 forint első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási illetékből álló perköltséget.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában idézte az R. 3. § (2)-(3) és (6) bekezdését, a 4. § (2), (5) és (6) bekezdését, az 5. § (1) és (2) bekezdését, a 7. § (12) bekezdését, a Ptk. 339. § (1) bekezdését, továbbá a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 164. § (1) bekezdését. A fentiek alkalmazásával azt állapította meg, hogy a felperesnek kellett bizonyítania az alperes jogellenes károkozó magatartását, míg a kártérítési felelősség megállapítása csak akkor lehetséges, ha a károkozóként megjelölt személy jogellenes magatartása okozati összefüggésben áll a károsult vagyoni hátrányával. Az alperes az R.-ben foglalt jogszabályi kötelezettségének eleget tett, mert a bankszámla megnyitásakor az ott meghatározott okiratok ellenőrzésével vizsgálta meg a felperes adatait és a bankszámlaszerződést nyitó személy képviseleti jogosultságát. Az alperestől nem várható el, hogy naponta figyelemmel kísérje a Céglőzöny adatait. Mindez a banki tranzakciók folyamatos lebonyolítását is akadályozná, és a pénzforgalom szempontjából beláthatatlan következménnyel járhat. Az alpereshez beérkező összegek a felszámolási vagyon részét képezték, ezeket a felperes a gazdasági tevékenysége által végzett szolgáltatás ellenértékeként kapta meg, amellyel kizárólag a felszámoló lett volna jogosult rendelkezni, de ahhoz S. Z. jogellenes magatartása miatt nem jutott hozzá. Ez az összeg kétségtelenül nem az alperes rendelkezése alatt áll, azt S. Z.-nak kifizette. A felperes meg sem kísérelte ezt az összeget S. Z.-tól visszaszerezni, vele szemben még peres eljárást sem kezdeményezett, büntető feljelentést sem tett. A létre nem jött szerződéseknel az érvénytelen szerződésekre vonatkozó jogkövetkezményeket kell alkalmazni, tehát az eredeti állapotot kell helyreállítani. A nem létező szerződés alapján kifizetett összegeket annak kell visszafizetni, aki azt az alpereshez átutalta, mert az alperes nem áll semmilyen szerződéses jogviszonyban a felperessel, és megbízást sem fogadhatott volna el a felperes felszámolóbiztosától. Az alperes jogszerűen annyit tehetett volna, hogy azok részére utalja vissza az összeget, akik azt a felperessel létre nem jött szerződés alapján a felperes javára átutalták. Ebből következik, hogy ha az alperes ellenőrzi is naponta a Céglőzöny adatait, ebben az esetben sem a felperes részére kellett volna kifizetni a keresetben meghatározott összeget, hanem azoknak a személyeknek, amelyek azt átutalták. A felperes nem vitásan nem jutott hozzá a felszámolási vagyon részét képező összeghez, amellyel okozati összefüggésben kára keletkezett, azonban ez nincs oksági kapcsolatban az alperes magatartásával. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság a keresetet

elutasította és a perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján határozott.

Az elsőfokú ítélettel szemben a felperes nyújtott be fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetnek megfelelő határozat meghozatalát kérte. A felperes a fellebbezésében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (a továbbiakban: Cstv.) 34. § (2) bekezdésére utalással sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott azzal a kérdéssel, hogy az alperes ezt a pénzüsszeget milyen jogcímen és miért fizette ki jogosulatlan személynek. Idézte az R. 7. § (12)-(13) bekezdését. Előadta, hogy a felszámolás kezdő napja objektív időpont, és ezt követően az adós vagyona felszámolási vagyon, amelyre jognyilatkozatot kizárólag a felszámoló tehet. A hitelintézet szerződésszegést követ el, ha olyan személytől fogad el megbízást, akinek megszűnt a rendelkezési joga, így a szabálytalan átutalásért okozott kárért a Ptk. kártérítési szabályai szerint kell helytállnia. A felperes a fellebbezés alátámasztásaként több eseti döntésre is hivatkozott. Hangsúlyozta, hogy a kereset szerinti összeget az alperes jogosulatlan személy részére fizette ki oly módon, hogy nem vizsgálta meg, ki jogosult a felperes képviseletére. S. Z. a felperes nevében nem tehetett jognyilatkozatot, és nem volt rendelkezési joga a felperes pénzvagyonra felett. Az alperesnek észlelnie kellett volna, hogy hozzá jogviszony hiányában pénz érkezett, és felhívni a felperest nyilatkozatra, a nála lévő pénzt pedig semmilyen körülmények között nem fizethette volna ki. A felperes a fellebbezésében hivatkozott a cégnyilvánosságról, a bírósági cégeljárásról és a végelszámolásról szóló 2006. évi V. törvény (a továbbiakban: Ctv.) 20. § (1) bekezdésére, (5) bekezdésének h) pontjára, valamint a 22. § (1) bekezdésére. Előadta, hogy nem érthető az elsőfokú ítélet indokolásának az R. 3. § (2) bekezdésére utaló része, mert a bizonyítási eljárás során egyértelműen megállapítható, hogy a felek között nem jött létre bankszámlaszerződés. Az alperes nem létező bankszámlaszerződés alapján tett közzé érthetetlen adatokat, beleértve a 2020.07.06. számlanyitási dátumot is, amelynek megjelenéséért a felperest semmilyen felelősség nem terheli. S. Z. az okirat szolgáltatási kötelezettségének a Cstv. szerinti határidőben nem tett eleget, erre a felszámoló őt felszólította, majd feljelentette a volt ügyvezetőt csődbűncselekmény alapos gyanúja miatt. A felszámoló úgy járt el, ahogy elvárható, a hiányos iratanyagból állapította meg, hogy az alperes jogosulatlanul S. Z. részére adta ki a kereset szerinti pénzüsszeget, és a tudomásszerzést követően haladéktalanul megkereste az alperest. Kizárólag az alperes járt el a Cstv. 34. § (2) bekezdését és az R. 7. § (12)-(13) bekezdését megszegve. Ha az alperes magát megtévesztettnek tekinti, neki kellett volna a büntető feljelentést megtenni. Az alperes az eljárás során mindvégig jogviszonyban lévőnek tekintette magát. Az alperes két megoldás között választhatott volna, amikor a felperes pénzvagyonra megérkezik, vagy felhívja a felszámolót

nyilatkozattételre, vagy a megérkezett pénzösszeget visszautalja ahhoz, aki azt átutalta, de azt semmiféleképpen nem tehette volna meg, hogy a jogosultság nélküli, nem a felszámoló vagy meghatalmazottja részére az összegeket pénztári kifizetésként teljesíti. Ezzel a tevékenységével a felperes vagyonát csökkentette, így a Ptk. 339. §-a alapján köteles a felperes kárát megtéríteni.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Hangsúlyozta, hogy téves az elsőfokú ítéletnek az a megállapítása, hogy a bankszámlára utalt pénzösszeg a felszámolói vagyon részét képezi, mert a fizetésre kötelezettek valójában a felperes részére nem teljesítettek, hanem egy olyan bankszámlára, amit nem a felperes nyitott. Ezt a számlanyitást a felperes később sem hagyta jóvá, így a teljesítések jogi szempontból egy jogviszonyban nem álló harmadik személy részére történtek. A bankszámlaszerződés létrejöttéhez a Ptk. 221. § (1) bekezdés szerinti jóváhagyásra lett volna szükség, és a felszámoló nem tett ilyen nyilatkozatot. Az alperes idézte a Ptk. 94. § (1)-(2) bekezdését és a 117. § (2) bekezdését. Kiemelte, hogy a felszámolói vagyon körébe nem tartozó pénzösszegek nem kerültek soha a felperes tényleges birtokába. Az eljárás során a becsatolt számlákon látszik, hogy azokon nem a per tárgyát képező bankszámlát tüntették fel. Ebből az következik, hogy a kibocsátott számlák kötelezettjei nem a kibocsátott számlák alapján fizettek, mert így nem a perbeli számlákra kerültek volna az érintett összegek. A felperes követelése, kintlévősége és a nem a felperes által nyitott bankszámlára befizetett összeg nem azonos. A felperes vagyonába az átutalt összegekre vonatkozó követelés tartozott. A felperes vagyona nem csökkent, így kára sem keletkezhetett. Az alperes ismételten utalt az R. 3. § (3) bekezdésének a) pontjára, a bankszámlanyitás, pénzfelvétel pontos időpontjára, valamint a pénzmosás megelőzéséről és megakadályozásáról szóló 2003. évi XV. törvény 4. § (2) bekezdésére, továbbá a Fővárosi Ítéltábla egyik ajánlására, amely szerint a céggel szerződő személytől nem várható el a cégnyilvántartási adatok valóságtartalmának ellenőrzése. Az alperesnek tehát nem állt fenn olyan kötelezettsége, hogy a felperes pontos adatait a harminc napnál nem régebbi cégkivonat adataival szemben ismerje, míg az alperes magatartása és a felperesnél bekövetkezett esetleges kár között az okozati összefüggés sem állhat fenn. Az alperest terhelő felróhatóság kérdésében utalt az R. 4. § (2) és (5) bekezdésére, a 3. § (2)-(3) bekezdésére. Kiemelte, hogy a felszámolásról az alperes a számlanyitáskor nem tudott, és a cégnyilvántartás alapján nem is tudhatott, míg nem volt tőle elvárható a cégnyilvántartási adatok további ellenőrzése. A felperes nem tudott olyan jogszabályhelyet megjelölni, amely az alperes kötelezettségévé tenné, hogy bankszámlanyitáskor a Céglőny adatait áttekintse. Az alperes első alkalommal csak 2007. június 15-én észlelhette volna a cégnyilvántartás adataiból azt a tényt, hogy a felperes ellen felszámolási eljárás indult, de ekkor már S. Z.

részére 17.340.000 forintot kifizetett. Ismét hivatkozott a pénzmosásról szóló törvény 5. § (2) bekezdésére, a Ctv. 1. § (1) bekezdésének c) pontjára, a 74. § (1) bekezdésének a) és d) pontjára, valamint a 76. § (1) bekezdésének a) pontjára. Előadta, hogy a cégbíróságnak a törvényességi felügyeleti eljárás során a bankszámlanyitásról értesítenie kellett volna az alperest. A Ctv. 22. § (4) bekezdése lehetővé teszi, hogy ha a Cégbíróközlönyben szereplő adatok a cégnyilvántartás adataitól eltérnek, harmadik személy abban az esetben hivatkozhat a Cégbíróközlöny adataira, ha nem ismerte a cégnyilvántartásba bejegyzett, a Cégbíróközlönyben közzétett adattól eltérő adatot. A Cégbíróközlönyben megjelent adatok helyett a cégnyilvántartásba bejegyzett adatok az irányadóak abban az esetben, ha harmadik személy a cégjegyzékbe bejegyzett adatokat ismerte. Az alperes a cégnyilvántartás adatait ismerte, ezért jelen esetben azt kell figyelembe venni, így felróhatóság sem terheli. Az R. 7. § (12)-(13) bekezdése kapcsán az alperes megjegyezte, hogy nincs relevanciája a hivatkozott jogszabályi rendelkezéseknek, mert az alperes nem tudott a felszámolásról. A Ptk. 340. § (1) bekezdésének alkalmazása szempontjából nem hagyható figyelem kívül a felperest terhelő önhiba sem. A károsult maga viseli a kárnak azt a részét, amely abból származott, hogy az általában elvárható magatartást elmulasztotta. A felperes nem bizonyította semmivel, hogy a kár elhárítása érdekében bármilyen intézkedést megtett, és kárának megtérítését csak ezt meghaladó részben követelheti. Az alperes idézte a Cstv. 33. § (4) bekezdését és 54. §-át. A felszámoló elmulasztotta a felperes cégadatainak ellenőrzését. Ha ennek eleget tesz, észlelte volna a szabálytalanul nyitott számlát. A felszámolónak már akkor is fel kell lépnie, ha vagyonkimentés történik, és ennél súlyosabb, ha bűncselekmény elkövetésére vonatkozó tény jut a tudomására. A felszámoló ezt a kötelezettségét elmulasztotta. Az elkövető személye a felszámoló előtt ismert volt, így ha a törvényen alapuló bejelentési kötelezettségének eleget tesz, úgy a felperes felmerült kárának megtérítését akár polgári peres eljárásban, akár büntetőeljárásban polgári jogi igényként is előterjeszthette volna. A felperes a kárenyhítési kötelezettségének nem tett eleget, és a felszámoló mulasztása a felperes önhibájának tekinthető.

A fellebbezés megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a per eldöntéséhez szükséges mértékben lefolytatta és az irányadó jogszabályok helyes alkalmazásával helytálló érdemi döntést hozott. A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásával nagyobb részben lényegében egyetért, azt csak a felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel egészíti ki, illetőleg az alábbiak szerint pontosítja.

A felperes kártérítési követelésének elbírálásánál elsődlegesen azt kellett

megállapítani, hogy a felperes korábbi tisztségviselője és az alperes által megtett akaratnyilatkozatok folytán a peres felek között létrejött-e kötelmet keletkeztető szerződéses jogviszony. A Ctv. 8. § (1) bekezdésének második mondata szerint a cégjegyzési jog a cég írásbeli képviselőjére, a cég nevében történő aláírásra való jogosultság, így a felek között akkor jöhetett volna létre - a Ptk. 529. §-ában szabályozott - hatályos bankszámlaszerződés, ha az aláírás időpontjában S. Z. írásbeli képviselőjére való jogosultsága fennáll, és az általa tett cselekmény folytán a felperes válik jogosulttá, illetőleg kötelezetté {Ptk. 219. § (2) bekezdés}.

A Ctv. 22. § (3) bekezdése értelmében a cég a cégjegyzékbe bejegyzett adataira, illetve cégnyilvántartásban szereplő okiratra harmadik személlyel szemben csak azt követően hivatkozhat, hogy az adat a Céglőnyben közzétételre került. A felperes felszámolását 2007. június 7-én tették közzé, míg a bankszámlaszerződést 2007. június 12-én írták alá, ezért helytálló az elsőfokú bíróságnak az a jogi következtetése, hogy a felek között nem jött létre bankszámlaszerződés. A felperes nevében eljáró volt törvényes képviselő anélkül kötött szerződést, hogy a képviselői joga fennállt volna. A felperes az álképviselő eljárását nem hagyta jóvá, ezért az álképviselő cselekménye által a felperes nem vált jogosítottá, illetőleg kötelezetté. A felperes szerződéses akaratnyilatkozatának hiányában a felek között szerződés nem jöhetett létre {Ptk. 205. § (1) bekezdés}. A szerződéses jogviszony hiányában az alperesnek nem állt fenn olyan kötelemi hatályú kötelezettsége, hogy a felperes részére a felperes nevére megkötött bankszámlán jóváírt összeget visszafizesse, ezért az elsőfokú bíróság helyesen állapította, hogy a bankszámlaszerződés létrejöttének hiányában az alperes nem kerülhetett olyan helyzetbe, hogy a birtokába került bankszámlapénzt a felperesnek fizesse ki, és ezzel összhangban a felperest sem illette meg olyan jogosultság, amelynek ténybeli alapján követelhetné az alperestől annak kifizetését. Az a további jogkövetkezmény, hogy a felperes a nevére megnyitott bankszámlán elhelyezett pénzösszegnek megfelelő pénzbeli szolgáltatást a felperes nevében álképviselőként eljáró korábbi vezető tisztségviselőtől, vagy az esetleg nem hatályos teljesítést nyújtó harmadik személytől követelheti, a peres felek jogviszonyát nem érinti.

A felperes az alperessel, mint az álképviselő megbízása alapján bankszámlát nyitó pénzüintézzel szemben a Ptk. 339. §-a alapján érvényesített jogot, amelyet arra alapított, hogy az álképviselő eljárására alkalmat teremtő alperest a volt vezető tisztségviselő által a felperes nevében felvett teljes pénzösszegre kiterjedő kártérítési felelősség terheli. A felperest ért kár azonban nem a bankszámlaszerződés megkötésével, illetőleg a számlanyitással, hanem azzal a ténnyel okozati összefüggésben következett be, hogy a felperes nevében eljáró álképviselő a felperesnek fizetendő pénzbeli szolgáltatásként átutalt összeget

jogosulatlanul felvette, amellyel megghiúsult az a lehetőség, hogy az alperes a bankszámlára utaló harmadik személynek a fenti összeget visszatérítse, míg a korábbi vezető tisztségviselő a felperessel szemben nem számolt el. A Ptk. 339. §-a alapján a kártérítési jogviszony keletkezéséhez olyan jogellenes magatartás megvalósítása szükséges, amely előre láthatóan, okszerűen kapcsolódik a bekövetkezett káreseményhez. A perbeli esetben a károsodáshoz vezető folyamat nem a bankszámlanyitással, hanem a pénzbeli szolgáltatásnak a bankszámlára történő átutalásával kezdődött meg, és az esetleges károsodáshoz vezető folyamat azzal állt okozati összefüggésben, hogy a felperes korábbi vezető tisztségviselője a felperessel szemben az elszámolási kötelezettségének nem tett eleget. Annak elbírálása, hogy a bankszámlapénz a Cstv. 4. § (1) bekezdése szerint a felszámolás körébe tartozik-e, nem a peres felek egymás közötti jogviszonyába tartozó kérdés, mert az elsősorban attól vált függővé, hogy a korábbi vezető tisztségviselő a felperessel szembeni elszámolási kötelezettségének eleget tesz-e, és a harmadik személy átutalása a felperesnek történő teljesítés hatályát kiváltó cselekménynek minősül-e, vagy mindezek hiányában ez az összeg továbbra is szerződéses követelésként (vagyon értékű jogként) tartozik a felszámolási vagyon körébe.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy ha a felperesnek kára is keletkezett, ez nem állhat okozati összefüggésben az alperes magatartásával, ezért ebben az esetben nincs érdemi jelentősége, hogy az alperestől, mint pénzintézettől mennyiben volt elvárható a Céggközlöny adatainak napi rendszerességgel történő ellenőrzése.

A fizetőeszközként alkalmazott vagyon értékét megtestesítő, helyettesíthető és forgalomképes pénz átadása folytán a kötelmi jogviszony hiányában a pénzt átadó személy rovására az átadott pénztömeg vagyon előnyként kapcsolódik az átvevő személy teljes vagyonához, amelyet a Ptk. 361. § (1) bekezdésében foglaltak szerint kell visszatéríteni, míg a gazdagodással kapcsolatos vagyon előnyök visszatérítésére a Ptk. 363. § (1) bekezdésében foglalt utaló szabály alapján a jogalap nélküli birtoklásra vonatkozó rendelkezéseket kell alkalmazni. Ha a jogszabály kivételt nem tesz {pld. a Ptk. 215. § (3) bekezdése}, nem létező szerződés esetén a Ptk. 237. §-ában foglaltak nem irányadóak, így a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének indokolását annyiban pontosítja, hogy a perbeli esetben nem az érvénytelenség jogkövetkezményeit, hanem a Ptk. 361. §-ában foglaltakat kell a harmadik személy által átadott pénzösszeg visszafizetésére alkalmazni. Mindezeknek azonban a per érdemét érintő jelentősége nincs, mert a fentiek figyelembe vétele mellett is helyes az elsőfokú bíróságnak az a jogi következtetése, hogy a nem jogosult személy részére átutalt pénzösszeg nem vált olyan bankkal szembeni követeléssé (bankszámlapénzzé), amelyet az alperesnek a

felperes részére kellett volna kifizetnie.

A kifejtett indokokra tekintettel a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a felperest az alperes magatartása és a felperes által állított kár bekövetkezése közötti okozati összefüggés hiánya okán a Ptk. 339. § (1) bekezdése alapján nem illeti meg a jogosultság a kártérítés követelésére, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése értelmében az indokolás fentiek szerinti pontosítása mellett helybenhagyta.

A felperes fellebbezése eredménytelen maradt, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 239. §-a értelmében alkalmazandó 78. § (1) bekezdése alapján marasztalta az alperes ügyvédi munkadíjban felmerült perköltségeinek megfizetésére, melynek mértékét a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (3) és (5) bekezdésének alkalmazásával határozta meg. A felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetéséről szóló rendelkezés az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 74. § (3) bekezdése alapján alkalmazandó a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (2) bekezdésén és a 15. § (1) és (3) bekezdésén alapul.

Budapest, 2012. május 29.

Dr. Koday Zsuzsanna s.k.  
a tanács elnöke

Dr. Bleier Judit s.k.  
s.k.  
előadó bíró

Dr. Volein Anna  
  
bíró

A kiadmány hitelül:  
bírósági tisztviselő